

Štož jeno tón jedyn nic,
Tón wot lubej' najlubšej'.

Wšitke, wšitke moje kroški su
Wopušćili móšničku,

Štož jeno tón jedyn nic,
Tón za listonošerja.

Wšitke, wšitke moje pjenježki
Su so tež mi minyli,

Štož jeno tón jedyn nic,
Tón, kiž mam za prošerja.

Wšitcy, wšitcy moji dolžnicy
Čakaju na pjenjezy,

Štož jeno tón jedyn nic,
Tón, kiž piše do wuhnja.

(1860.)

— * —

Rozmyslenje.

(Lužičan 1860, 66.)

Po znatym narodnym hłosu.

Wšitke, wšitke moje šěsnaki
Z móšnje su mi zlétali —
A štó je wšě rozehna
Hač ta lohka myslička?

Wšitke, wšitke moje wosmaki
Ze zaka su skočili —
A štó je wšě zwupušća
Hač ta lohka myslička?